

Cartes

Els pobles petits
de l'interior

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque. Torroella de Montgrí.

Fa uns dies vaig ser convidada a Sant Sadurn de l'Heura. És un petit poble del Baix Empordà envoltat de les Gavarres. Passejant-hi al vespre, tot i que ja és juliol, hi havia una tranquil·litat i un silenci que era d'agrair. Només el trencaven les nostres veus que, per moments, fèiem callar per poder escoltar-lo millor. Davant nostre, el cos voluminós de l'església com un guardià impertèrrit dins la nit tan quieta. Alhora, aquella foscor tan intensa enmig la qual vam poder veure una cuca de llum. El nucli antic, ple de cases antigues, convidava a endinsar-nos als petits carrers estrets de pedra que els enllaçaven. Lluny de la modernitat dels nuclis rurals més grans, Sant Sadurn de l'Heura sembla aturat del tot en el temps.

Un veí ens explicava com s'havia fet en una casa de pagès del mig del poble un lloc d'allotjament rural que tenia èxit. No és d'estranyar: la qualitat de vida en un entorn així és ara mateix difícil de trobar. Una intensa convivència amb la naturalesa, tot mentre es contempla el paisatge definit per la boscuria o la presència d'un animal sorprès al seu bell mig. A la vegada, el retrobament amb l'antiga forma de relacionar-nos les persones: la parsimònia en els gestos i la conversa en un lloc on tothom més o menys es coneix.

Aquests dies de calor que es busca la brisa marina i les platges estan plenes, també hi ha tot de pobles d'interior de la nostra comarca i d'altres que bé mereixen una visita. És un privilegi tenir petits nuclis antics encara poblats que així els conserven; si més no, els qui ens hi arribem, així ho apreciem. I si els qui viuen t'acullen tan bé com ho van fer els nostres amfitrions encara ho aprecies més.

Hitler odiava Franco

Miquel Roura Pla. Sant Feliu de Guíxols.

Encertada la visió del senyor Francesc A. Picas en la seva carta del 10/7/2016. Així semblen confirmar-ho algunes entrevistes en què Hitler va confessar haver intervingut en la Guerra Civil espanyola tan sols pel seu anticomunisme. També les seves secretàries, Traudl Junge (Fins l'últim moment) i Christa Schroeder (Doce años junto a Hitler), participants de les llargues tertúlies que Hitler mantenia amb el seu personal, van confessar que no escatimava elogis envers Mussolini o Leon Degrelle, mentre que sobre Franco va passar del menyspreu a la ignorància.

És cert que Franco va convertir la Falange Española (la més propera al nacionalsocialisme) en el partit del règim, però amb una influència limitada dins d'una direcció pretoriana, potser perquè preferia comptar amb una organització política abans que amb cap. Hitler tampoc crec que hagués permès que el nacionalsocialisme s'apropriés del poder a Espanya, ja que el veia com un pacte exclusiu amb el poble alemany. Entre altres exemples, va beneir l'extermini de la pronazi Guàrdia de Ferro romana de Codreanu a mans de la dictadura dretana d'Antonescu.

Tot i això, sembla que Hitler mai va considerar la idea d'envair Espanya. Cent cinquanta anys abans ja ho havia fet Napoleó, subestimant la seva extensió, població i accidentada geografia. Hitler potser en va pendre nota. Franco sabia que depenia dels esdeveniments, i de tots és sabut el canvi d'opinió pública a mesura que les derrotes alemanyes en el camp de batalla es feien més rutinàries. El 1957 Franco enterrava els 27 punts de la Falange i els canviava pels Diez Principios del Movimiento, amb conceptes d'unitat, justícia, integritat, res a veure amb l'autarquia feixista anterior.

I ara... més grills

Àngela Ferrer i Mató. GIRONA.

Fa poc vaig parlar de com els grills es mengen entre ells, són caníbals. Doncs bé, imaginin-se no una capsa sinó tota una olla de grills i la que es pot armar. Al divuitè congrés fundacional de la ja ex-CDC i tan sols per escollir nou nom s'arma aquesta olla, més efervescent encara gràcies a la calor que ens està fent. Ni per un afer tan simple són capaços de posar-se d'acord! No em vull ni imaginar què passarà quan arribin les qüestions veritablement importants. No sé per quina raó els catalans som especialistes a discutir aferrissadament per raons no gaire importants i propensos a dividir-nos i barallar-nos entre nosaltres mateixos. La unió fa la força -diuen- i fins ara «tants caps, tants barrets» el que aprofita Madrid per fregar-se les mans i donar la raó a l'Aznar quan deia: «Dejad hacer a los catalanes que se destrozarán entre ellos». Tant costa posar-se d'acord en temes bàsics i no discutir per temes tan banals com és el nom? D'aquesta manera l'arribada a Itaca és cada cop més llunyana... L'olla de grills ara bull a més temperatura que mai.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/07/14/cartes/793825.html?utm_source=rss